

ГАЗЕТА
ДЭМАКРАТЫЧНЫХ
ПЛЫНЯУ
ПРЫДЗВІНСКА-
ПРЫДНЯПРОУСКАГА
КРАЮ

Слова з крыжа маўчання

Цена 40 коп.

6 лістапада 1991 года

«Мы стаялі ў пад'ездах,

Інтэрв'ю з вартавымі высокіх апартаментаў

Батракамі з горычу называлі сябе службоўцы спецыяльнага ўзвода міліцыі па ахове савецка-парцыйных органаў, з якімі наш карэспандэнт сустрэлася ў фое былога абкома КПБ. Сем міліцыянеру далі калектыўнае інтэрв'ю, расказалі і аб сабе, і аб гаспадарах, што «кармілі» іх на працу 10—15, а то і больш гадоў.

—Вы з'яўляецеся асобнай структурай у органах міліцыі?

—Так, гэта спецыяльная структура, якая была па ўсім Саюзе. Аплючвалі нам абком і аблвыканкам.

—Акрамя аховы службовых памяшканняў, якія яшчэ вы выконвалі функцыі?

—Ахоўвалі специялісты, гэта значыць, кватэры першых сакратароў, ахоўвалі свайго роду абласную рэзідэнцыю, куды прыязджалі сакратары ЦК, ды і асабіста першых асоб.

—Якая была сістэма допуску ў абком?

—У першую чаргу, па службовых пасведчаннях адказных партработнікаў, дэпутатаў Вярхоўнага Савета, работнікаў Савета Міністраў, ну і ніжэйшага раённага маштабу—таксама з адпаведнымі пасведчаннямі.

—Пасля адмены артыкула 6 Констытуцыі СССР парцыйныя функциянеры мусілі стаць больш даступнымі. Хоць народу яны ўжо былі непатрэбныя, аднак у прэсе з'явіліся нават нумары іх тэлефонаў. Такім жа адкрытым зрабіўся і наш абком, калі на яго махнулі рукой. А як можна было трапіць на прыём у высокія апартаменты проспекту смертнаму ў час так званага аўтарытэту партыі.

—Яны павінны былі ісці ў

прыёмы дзень, але, зразумела, і праз нас.

—Але, калі чалавек не ведаў пра той дзень прыёму, а прыйшоў у абком шукаць праўды, якую не мог знайсці на месцы. Прыйшоў як у самую высокую і справядлівую інстытуту!

—Мы яго, будзем гаварыць адкрыта, проста адфутбольвалі. Прыходзілі ж такія батракі, як і мы, тыя, каму трэба памагчы. Вясковыя бабулькі, якім не аказалі на месцы дапамогі ў нарыхтоўцы сенна ці дроў, ці з рамонтам... Дакладвалі, а нам заяўлялі: «Мне сёняня некалі, я зараз ад'яджаю». Хаця—цэлы дзень заставаліся на месцы.

Ці іншае. Прыедзе сялянка. Ад гора ў яе руکі-ногі трасуцца. Уся ў слязах. А нам дадуць сігнал: не пускаць, і пакруцяць пальцам ля скроні, што ў яе—«во!»

З усіх першых найбольш спачувальна адносіўся да людзей С. Ц. Кабяк, для іншых жа прыстые смертныя былі проста нішто.

—А як да вас асабіста ставіліся партыйныя чыноўнікі? Пэўна ж, прыйдзіліся звяртасці і па пытаннях кватэр для сем'і і з іншымі бытавымі пытаннямі!

—Як вы неслі службу ў спецкватэрах?

всем хорошо известно, как и сегодня под барабанный рокот всей мощи средств информации нас ведут в светлое будущее. Только сегодня уже не обещают съятную жизнь, так как вместе с разрушением Христовой церкви, потускнением официально дозволенного Христианства, «мерзость запустения» воцарилась в душах людских.

Единственное, что могло бы спасти белорусский народ,

прыумела, прыходзілася, і многа разоў. Я (голос аднаго старшыны) восем год не маю кватэры. А адбіralі сюды з міліцыі самых лепшых, два ж гады прыглядзяліся. Сабе яны выдзялялі кватэры кожны квартал. А нас абяцанкамі кармілі.

Пятаццаць гадоў адслужыў, столікі ж і жыллё выпрошваў (голос другога старшыны). Пакуль не пайшлі ўжо цэлым узводам да першага. Толькі тады атрымаў кватэру.

—А як чыста па-чалавечы? Ну хоць бы для прыліку: ці здароўкаўся хто з вами, ці цікаўіўся асабістым жыццём?

—У апошні час крыху змяніліся. А так, што ім было да нас, батракоў? Мы ўвесе час руку пад козырком трымалі. Так патрабавалі.

Былі і ўказанні-інструктажы, якія весці работу ў час прыёму грамадзян. А якія мы маем да гэтага адносіны, якое права?

Вось, напрыклад, загадчык, які не жадае прыматы чалавека, нам параду дае, як з ім пагаварыць і адправіць назад. Калі ж здаралася, што мы праpuskali крыху больш, рабіліся з'явагі, што дрэнна нясём службу.

—А як вы неслі службу ў спецкватэрах?

(Заканчэнне на 2-й стар.).

Блюзнерства

Летася на дзяды народна-франтоўцы, прадстаўнікі дэмакратычных рухаў, устанавілі ў весцы Бельчыцы на Полаччыне на месцы расстрэлу ахвар стаўлінскіх эпэрсій крыж, які асвяцілі святыя праваслаўнай і каталіцкай канфесій. Гэтае месца было добраўпарадкавана, заасфальтавана пляцоўка, людзі прыходзілі пакланіца наўянінным пакутнікам, прыносілі кветкі...

Ды неўкім блюзнерам, відаць, замінаў крыж, і яны цёманай ноччу здзейснілі акт святатства, калі не сказаць больш—злачынства, зламалі крыж. Вечарам, калі сяляне супраціўлі статак з пашы, ён яшчэ стаяў, а раніцай, калі выганялі кароў на луг, крыж быў зламаны, непадалёк валялася таблічка, адарваная ад яго.

Два дзядкі падніялі крыж і змацавалі абломкі дротам. Кіраўніцтва саўгаса-камбіната «Вясна» паабяцала зрабіць новы крыж.

Будзем спадзявацца, што блюзнераў-святатаци ю напаткае кара, калі не нашых законаў, то боская—за апаганьванне асвяянцонага крыжа.

Ю. КАСЦЮК.

Жадаю распаўсюджваць

Шаноўныя спадары, супрацоўнікі газеты «Выбар»! Афіцыйна аформляю прадпрымальніцкую дзейнасць па распаўсюджванню дэмакратычных выданняў у горадзе Лепелі. Ужо заключаны некаторыя дамовы. Адмаўляюся распаўсюджваць толькі тых выданні, арыентызація якіх супярэчыць майм поглядам. Да такіх адношу «Славянскія ведомості», «Мы и время» і г. д.

Азнаёміцца з першым нумарам вашае газеты. Выказываю жаданне яе распаўсюджваць.

В. ШУШКЕВІЧ.

г. Лепель.

Шаноўны В. Шушкевіч! Хоць і завочна, але мы ведаєм вашы погляды. Спадзяёмся, што вы будзецце супрацоўніца з намі, як журнالіст. Калі ласка, пішице да нас.

Пісьмы чытачоў

Газета—необходимая всем

Уважаемая редакция «Выбора»! Очень радует появление в нашем городе и крае газеты христианской направленности. Она особенно необходима белорусам, которые в большинстве своем находятся под гипнозом КПСС (религии Дьявола, его писания).

На что способен народ, избавившийся от этого гипноза, показали события 19—21 августа. Но не время эйфории. Ибо

напоить корни его возрождения — это Церковь Христа. Но корни Белорусского Древа опалены и изрублены. Что толку развесывать на умирающих ветвях заморские игрушки да пышные лозунги? Лишь омытая нашими покаянными слезами Беларусь встанет из пекла, в которое вскоре.

Посылаю вам статью «Август 91-го», изданную Богородичным центром, в которой рас-

крывается духовная суть событий 19—21 августа.

Хотелось бы узнать о межконфессиональной Белорусской миссии «Дзьвіна», о ее целях и сфере деятельности.

В. КАТКЕВІЧ,

Ад рэдакцыі: Паважаны Валерый Мар'янавіч, удзячны Вам за пісьмо, за добрыя словаў ў адрас рэдакцыі нашай газеты. Артыкул «Август 91-го» атрымалі. Думаецца, у бліжэйшым нумары раскажам і аб дзейнасці Беларускай міжканфесійнай місіі «Дзьвіна».

Выбар

Рэгіональная канферэнцыя ў Наваполацку

19—20 кастрычніка ў Наваполацку адбылася рэгіональная канферэнцыя БНФ «Адраджэнне», на якую сабраліся дэлегаты Прыдзvінска-Прыднепроўскага краю.

Аб палітычным, эканамічным і сацыяльным становішчы ў краіне выступілі народныя дэпутаты Рэспублікі Беларусь Ю. Белен'кі і Л. Баршчэўскі.

Сябра Сойму БНФ В. Вячорка прааналізаву дзейнасць руху, акрэслі юго задачы і накірункі на бліжэйшы час.

Удзельнікі канферэнцыі прыйшлі ды высновы аб мэтазгоднасці стварэння каардынайной Рады дзеля ўзгаднення дзейнасці рэгіональных структур.

Да 20 лістапада рэгіональныя Рады павінны вызначыцца і абраць сваіх правамоцных прадстаўнікоў у каардынайную Раду.

Дэлегаты канферэнцыі прынялі Зварот да жыхароў Беларусі.

Ланцугі толькі надарваныя ...

ЗВАРОТ

ДЭЛЕГАТАЎ 1-І РЭГІОНАЛЬНАЙ КАНФЕРЭНЦЫИ СУПОЛАК БНФ ПОЛАЦКА-ВІЦЕБСКАГА РЭГІЕНУ ДА ГРАМАДЗЯН БЕЛАРУСІ

Жнівеньская падзея распачалі новы этап у жыцці Беларусі, выявілі супраўднае аблічча ўсіх палітычных плыняў. Сканала перабудова, КПСС яшчэ раз здрадзіла сваёму народу, урад ізноў прадэмансстраўваў сваю палітычную недаречнасць.

У гэты час эканамічнага распаду і палітычнай нестабільнасці мы звязртаемся да ўсіх людзей добрай волі і чистага сумлення, чые сэрцы балляць за лёс Бацькаўшчыны:

—не дамо ўвесыці сябе ў зман, будзем памятаць, што ланцугі таталітарызму толькі надарваныя, але не зьнішчаныя, што патрэбны час і вялікія намаганні, каб пазбавіцца ад іх бы не атрымаль новых;

—пакінем палітычным банкрутам хаваць сваіх мерцьвакоў, а самі згуртуемся дзеля пабудовы супраўднай дзяржаўнасці на прынцыпах дэмакратыі і глыбокай пашаны да правой чалавека;

—зразумеем, што лёгкага выйсьця з гэтых прорывів, у якую нас засягнулі бальшавіцкая кіраунікі, не будзе, мы павінны шмат і цяжка працаваць, каб перадаць дзесяцям сваім беларускую дэмакратычную дзяржаву—гарант нашай незалежнасці, як умову росквіту нашай эканомікі і культуры;

—аб'яднанымі намаганнямі будзем выхоўваць гаспадара, памятаючы пра то, што народ, які ўступае ў рынак, павінен атрымаль уласнасць. Толькі широкая, сацыяльна справядлівая і эканамічна мята згодная прыватyzация зможе папярэдзіць сацыяльному выбуху, забяспечыць кансалідацыю грамадства як умову выйсьця з крызісу і дасягнення палітычнай і эканамічнай стабільнасці. Аб'есцім рашучы: наша мэта—уласнасць, культура і дэмакратыя, бо уласнасць дае чалавеку свободу, культура вучыць карыстасца ёю, а дэмакратыя яе абараняе.

—будзем пільнымі: кампартыя і яе «прыводной ремень»—старыя прафсаюзы, якія разам давялі народ да галечы,

цияпер авбяшчаюць сябе «сіламі сацыяльной абароны», дэмагогія і папулізм абуджаюць разбуральныя інстынкты люмпена. На сёння толькі гэтыя сілы зацікаўленыя ў дэструктыўных дзеяннях, у стварэнні перашкод тым, прагрэсіўным тэндэнцыям грамадскага развіцця Беларусі.

Будзем дамагацца нацыяналізацыі маёмасці КПБ—КПСС, якая цяпер паступова раскрадаеца наменклатурай, не адмаўляючы прыхільнікам камуністычнай ідэі пасля вырашэння пытання пра маёмасць КПСС на карысць народа, правесці свае арганізацыйныя мерапрыемствы;

—запатрабуем ад Вярховнага Савета неадкладна абмеркаваць і прынесьці дэмакратычны закон аб выбарах, які дазволіць стварыць новыя дзяржаўныя органы, бо цяперашня камуністычна-наменклатурная большасць не дае і не дасыць дэпутацкай апазіцыі БНФ, усім здольным і сумленным дэпутатам працаваць эфектыўна. У большасці сваёй—гэта Савет учараўніг дня.

—запатрабуем адстайкі Савета Міністраў, які зрабіўся запаведнікам былога наменклатуры і палітыка якога—гэта палітика эканамічнага краху.

Наша выратаваньне—у нашай незалежнай дзяржаўнасці, якая адзінай дасыць нам багацьце, свободу і пашану цывілізаваных народаў. Можна жыць і ў турме, але вязнem. Свабодным і паважаным чалавекам можна быць толькі ў свабоднай і незалежнай дзяржаве. Нашыя намаганні і накіраваныя на стварэнне такай дзяржавы. Усіх, хто гэта зразумеў і хто ўсъядоміў неабходнасць гэтага, мы заклікаем да спурочнай працы.

Годзе нам распальваць вогнішча каля Бацькаўшчыны, якую распяялі на крыжы! Хай сьвятая Пагоня напоўніць наши сэрцы рашучасцю і надасыць розум і сілы ў справе адраджэння і шанавання Бацькаўшчыны.

Жыве Беларусь!

Прынята 20 кастрычніка 1991 года ў Наваполацку.

«Мы стаялі ў пад'ездах, як сабакі...»

(Заканчэнне. Пач. на 1-й стар.).

—Канфлікты з наведальнікамі былі? Пэўна ж, людзі галоўную крыўду тайлі на вас!

—І плакалі, і абзывалі. А як нам указвалі? Калі чалавек прыходзіў першы раз—гэта адно. А калі яго справа не вырашалася, і ён прыходзіў некалькі разоў, нам гаварылі, што ў яго з галавай не ў парадку, не трэба пускаць. І спісы нам давалі адпаведныя. Больш сотні такіх было, у тым ліку і грамадзянін

Лісоўскі, што па Леніна жыве, трапіў. А паспрабуй пусці...

Задзіралі цябе ўбяруць.

—А хто складваў і падаваў вам такія спісы?

—У аддзеле абкома КПБ, Бруева Валянціна Васільеўна. Зараз у іншым месцы мазгі пудрыць.

Ды і ў сталовай што рабілася? Тут з 1917 года не быў «абзхэс». Адсюль выразкі неслі, каўбасы неслі, сюды—кашулі на прымерку, туфлі. Толькі пасля скарачэння талоны ўяўлялі. Ды нам і гэтага не было. Тут кажуць, што мы не іх, пойдзем

аддзел УУС, кажуць, што мы—абкомаўскія. Да Казловай Галіны Барысаўны з прафсаюза звязрталіся: што мы—не людзі?

На абутак 18 талонаў хіба не маглі выдзеліць? Усюды: «Вы—не нашы». А як адчысціць, тады ўсе знаходзіліся.

—І часта было!

—На тыдзень—па два-тры разы можна было атрымаль пілюлю... Эта яны жылі пры камунізме, а мы заўсёды былі батракамі.

—Хто зараз у гэтым будынку, да якога часу тут будзе ваша служба?

—Не ведаем. Пакуль што ня-сем ахову. Некаторыя звальніцы, пераводзяцца ў іншыя падраздзяленні міліцыі. Захо-дзяць сюды сакратары. Дабры-ян часта выходзіць з сеткамі-клункамі. А што ён насе, улас-ныя рэчы, ці відзакамеры, хто яго ведае? Толькі вядома, што дачу сваю, як будаваў, так і будзе. Аўтакран для гэтага з абкомаўскага гаража выкарысто-вувае...

Нам-то што? Мы—батракі. Яны-то ў Саветы паўціскаліся, то на іншыя кіруючыя пасады. Праўды ўсё роўна не будзе.

Вось гэтыя мужыкі з БНФ пра-вільна гавораць. «Нашы» нават забегалі, як яны з'явіліся... Ней-кую японскую апаратуру дас-талі, з 47-га кабінета калі які-небудзь мітынг, на плошчу з трубы праменів наводзілі. Кошы голас чуваць быў, як над вухам. А да людзей не выхо-дзілі. Навошта ім людзі?

АД РЭДАКЦЫІ. Калі ў чыта-чоў гэтае інтэрв'ю выкліча сунінні, горш таго, будзе трактавацца, як нейкае будума-не аплёўванне камуністычна-партыйнай рэчаінасці, рэдак-цыя гатова прадставіць для праслушоўвання дыктафонныя запісі.

Вера АДРАДЖЭНСКАЯ.

6 лістапада 1991 г.

Хроніка борьбы

Освобожден от занимаемой должности

РЕЗОЛЮЦІЯ МІТИНГА, ПРОВЕДЕНОГО 26 ОКТЯБРЯ 1991 ГОДА БЕШЕНКОВИЧСКОЙ ОРГАНІЗАЦІЕЙ ОБ'ЄДИНЕННОЇ ДЕМОКРАТИЧЕСКОЇ ПАРТИИ БЕЛАРУСИ В Г. П. БЕШЕНКОВИЧІ НА ПЛОЩАДІ ИМ. ЛЕНИНА

Отставки всего райисполкома в Бешенковичах потребовали 600 участников митинга

В Бешенковичском районе нарушения правил торговли приобретают все более угрожающий характер. Должностные лица района не контролируют справедливое распределение дефицитных товаров, таких как автомашины, мебель, импортная одежда и обувь и т. д. Одни и те же лица имеют возможность приобретать указанные товары по знакомству и неоднократно, в то же время многие граждане годами стоят в очереди в списках.

Нарушается порядок распределения квартир, кое-кто получает их незакон-

но. Средства, выделенные на строительство общегородских очистных сооружений, не осваиваются, в то же время идет бурное строительство дач и особняков и, в том числе, за государственные деньги. Заболеваемость детская и онкологическая растет.

Все это происходит при прямом попустительстве, а то и поощрении со стороны местных органов власти и в первую очередь председателя Бешенковичского райисполкома и райсовета народных депутатов Кузнецова Валерия Степановича, который, в нарушение установленного Законом порядка, используя должностное положение, помогал приобретать автомобили из рыночного фонда

района своим родственникам и знакомым.

Учитывая изложенное, митинг постановляет:

1. Потребовать от депутатов райсовета отставки председателя райисполкома и райсовета Кузнецова В. С. вместе со всем составом исполнкома.

2. Потребовать от прокурора района возбудить по фактам нарушения торговли и реализации автомашин против Кузнецова В. С. уголовное дело и отдать его под суд.

3. Принять решение о возврате незаконно реализованных автомашин и передачи их согласно очередности, со взысканием ущерба с виновных

должностных лиц.

4. Создать независимую комиссию из числа депутатов и избирателей для проверки фактов нарушения реализации автомобилей и правил торговли, строительства особняков и дач, продажи в личную собственность жилых домов и квартир с опубликованием результатов проверки в прессе.

5. Потребовать от депутатов райсовета и поселкового Совета народных депутатов определить местом для проведения митингов площадь имени Ленина, а не парк Ткаченко, с обязательной трансляцией митингов по местному радио и освещением в печати.

На митинге присутствовало около 600 граждан. Резолюция принята подавляющим большинством собравшихся.

6. Выборы нового председателя райисполкома и райсовета проводить только всенародным голосованием населения всего района.

АД РЭДАКЦЫІ: Нам паведамлі, што ў Бешенковічах адбылася сесія райсовета, В. С. Кузняцоў вызвалены ад займае май пасады.

«РАБЫ—НЕ МЫ»

Десятки лет разделяют этих двух партийных вожаков Витебщины.

Семен Николаевич Крылов (на бывшем здании ОК КПБ ему посвящена мемориальная доска) стал председателем Витебского губернского комитета РКП (б) в начале 1919 года.

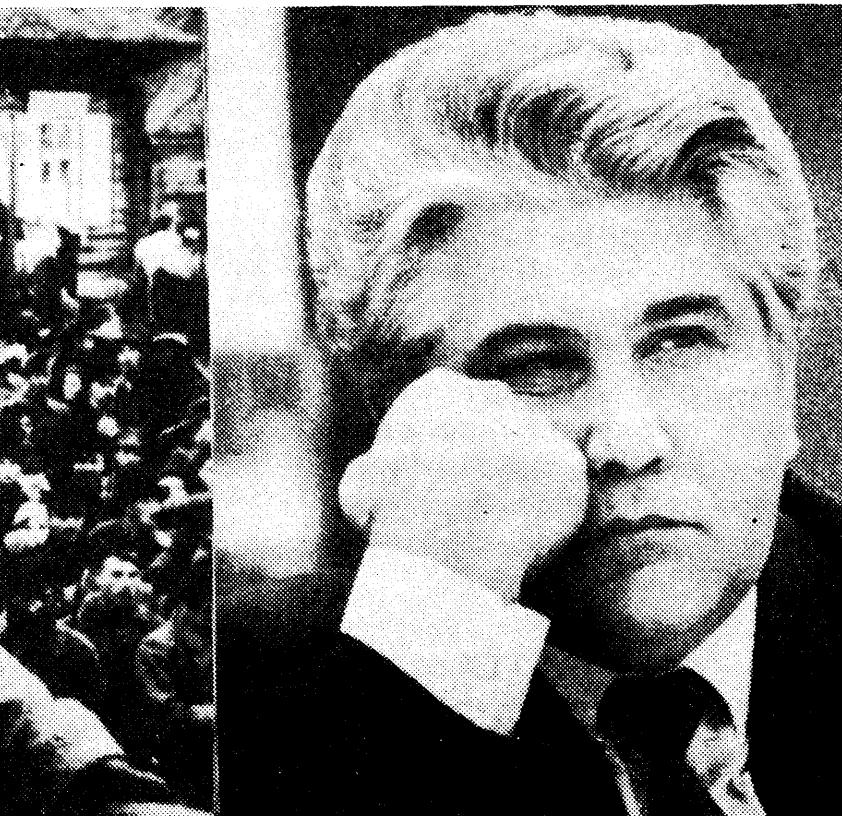
Владимир Викторович Григорьев закончил династию первых секретарей обкома КПБ в 1991 году.

Оба ратовали за всенародное счастье. Первый обещал торжество всемирной революции, второй—накормить жителей областного центра сосисками. Оба слова не сдержали.

История не повторяется. Не будем нынче весьма строги в суждениях об этих партийных лидерах. Они были не только проводниками «славных» дел партии, но и ее заложниками.

Проливший кровь за советскую власть, партийный и советский деятель С. Н. Крылов в 1938 году был репрессирован. Его жена, известная активистка народного образования и женского движения С. Шейндиня, которую арестовали вместе с мужем, по словам ветеранов КПСС, повесилась в Бутырской тюрьме.

Более 70 лет разделяют двух партийных идеологов. О том, чего за эти годы было больше—славы или бесчестия, сегодня стало из-

вестно многим. Революционная и трудовая поступь обманутых, изрешечённых неправдой миллионов людей, геноцид народов—все это великое наше в итоге вылилось, наконец, в осознанный всемирный позор, обратилось в разруху. Мёртвым, не дожившим до просветления умов, легче. А мы-то прозрели, посмотрели на себя со стороны. Правда, далеко еще не все, не позволяет некоторым бывшая, впитавшаяся в кровь и плоть, идеологическая выучка.

И если уж нам гордиться, то можно одним: совершился над советским народом ужасный эксперимент, а народ выжил, а он трудится, надеется, мечтает...

Правда, может случиться худшее—грянет катастрофа, коль нарастающей дороговизны, нехватки продуктов и одежды озлобимся, отупеем в очередях и тем самым выстелим кровью дорожку для новых гэакапистов. А если придут диктаторы, то неизвестно какая ожидает судьба наших детей и внуков.

Есть другой путь, есть свет в конце тоннеля: невзирая на трудности, даже на угрозу голода, должно постараться изменить экономические отношения, отказаться от чуть ли не загубившего нас окончательно принципа—«и всё вокруг моё».

На снимках: так «принимали» демонстрации трудящихся в Витебске в день 7-го ноября в первую и одну из последних годовщин празднования Великого Октября. На трибунах (площадь Ленина) партийные и советские работники города (справа).

Весткі з раёнаў

Што паказала сесія

11 кастрычніка адбылася чарговая сесія Новалукомльскага гарсавета, якая пакінула вельмі цяжкае ўражанне і пацвердзіла выключны крызіс гарадскіх улад: іх рашэнні не выконываюцца, зачастую вынужле ігнаруюцца, самі члены выканкама не з'яўляюцца на пасяджэнні. Па дэпутацкіх запытах не прымаюцца меры, а то і зусім не дaeца зняціх адказаў (напрыклад, дырэктарам аўтобуснага дома будавання т. Судаковым).

Сумна, што балючае пытанне аб будаўніцтве ў горадзе не разглядалася толькі з-за таго, што на сесію не з'явіліся кіраунікі будаўнічых арганізацый (т. т. Пугачоў і Шавялёў). Здаецца ж, гэтыя асобы павінны быць больш за ўсіх заціклёўнікі.

Самым вострым было пытанне: «Справаўдзача кірауніцтва гархарчпрамгандлю па выкананню рашэнняў папярэдняй сесіі». Выявілася што нічога не зробена. Да і як магло быць інакш, калі намеснік дырэктара ХГПГ Л. В. Шуць заявіў, што да іх такое рашэнне ўвогуле не паступала. Аказалася, нібы пытанне дарэмна ўключана ў павестку дня сесіі.

Дэякуючы «мастакаму» афармленню рашэнняў папярэдняй сесіі намеснікам старшыні гарсавета Акімавым, работа кірауніцтва гархарчпрамгандлю прызнана «здавальнячай», і ні якой размовы аб паўторным разглядзе гэтага пытання на папярэдняй сесіі, як бы ўвогуле не было.

АГІТИРУЮТ В РАБОЧЕЕ ВРЕМЯ

С этим заявлением обратились Шумилинские демократы к местному прокурору С. Боровику и народному депутату Верховного Совета А. Штокину, председателю ВС Республики Беларусь С. Шушкевичу.

Уже почти две недели в разных организациях (но текст один), колхозах Шумилинского района производится сбор подписей под обращением граждан к народным депутатам Верховного Совета Республики Беларусь с требованием «безотлагательно отработать следующие вопросы».

Среди разных экономических и социальных вопросов обращения, которые не решались в течение прошедших 73 лет, присутствует один, но очень важный политический вопрос: «Предоставить коммунистам Белоруссии в соответствии с законом республики право самостоятельно решать судьбу своей партии и дать оценку ее руководству».

И это происходит после принятия закона о департизации, который политические действия на территории предприятий и организаций запрещает.

Сбор подписей под этим обращением делается на территории разных предприятий

(КБО, райбольница, колхозы, РАПТ и т. д.), в рабочее время и должностными лицами среди своих подчиненных. Например, в Шумилинском РАПТ начальниками всех служб с участием начальника ОК.

Просим произвести расследование, кто это организовал, остановить сбор подписей под политическими документами с нарушением закона Республики Беларусь и привлечь к ответственности виновных.

Законом никому не запрещается вести политическую деятельность представителем любой партии, движения и их почитателям. Но все без исключения должны это делать, согласно закона, на одинаковых условиях: не на рабочих местах и не в рабочее время, и не использовать свое служебное положение.

Текст обращения прилагаем.

В. ВІНОКУРОВ,
депутат Шумилинского
райсовета.

Летайте самолетами Аэрофлота

Будут ли летчики пасти лошадей?

Десятилетиями никому не было дела до состояния гражданской авиации в Витебске. Пассажиры чувствовали себя неуютно. Руководство Витебского авиапредприятия медленно, но планомерно вело свое детище к краху. Рынок сейчас диктует суровые законы...

Очевидно, никто из горожан не знает, что в настоящее время из Витебского аэропорта совершаются лишь 1,5 рейса в день: ежедневно на Минск, самолет марки АН-24 (48 посадочных мест) и по нечетным дням на Москву—туда летает также АН-24. И это—все, долететь из Витебска больше никуда нельзя. Поэтому и пассажирооборот в 1991 году (апрель—июль) по сравнению с соответствующим периодом прошлого года меньше на 44,8% (сообщение областного управления статистики).

Трудно поверить в то, что со старого аэропорта, на месте которого теперь находится микрорайон «ЮГ-5», в 1968 году три самолета совершали в весенне-летний период 18 рейсов!!!

Однако удручающее состояние от сегодняшнего положения дел с гражданской авиацией в Союзе исчезает сразу после прочтения справки, изданной в Москве под длинным названием: «Об итогах производственно-хозяйственной деятельности гражданской авиации в 12 пятилетке». В ней, в частности, говорится: «...В настоящее время СССР имеет межправительственные соглашения

и другие виды договоренности о воздушном сообщении со 108 государствами. Международные полеты осуществляют 24 управления гражданской авиации... Наибольший рост пассажирооборота был достигнут в 1990 году по сравнению с 1985 в следующих управлениях гражданской авиации: Узбекском—в 7,5 раза, Армянском—в 5,4 раза, Дальневосточном—в 3,9 раза, в Белоруссии—в 3,7 раза! Последняя цифра, конечно же, впечатляет, только к Витебскому объединенному авиаотряду, возглавляемому командиром предприятия Е. Ивановым она никакого отношения не имеет. Невольно возникают вопросы—в чем же причина? Каков выход?

Один из летчиков ВАО, командир самолета АН-2, Владислав Николаевич Тюленев, с 1988 года ставил вопрос перед командованием по поводу развития Витебского авиапредприятия, выработке совместно с коллективом взаимоприемлемой экономической политики, снижения убыточности предприятия. Часто пилот Тюленев выступал с критикой действий своего начальника, находя одобрение и поддержку среди членов коллектива, в феврале 1990 года вместе с председателем профкома и секретарем парткома ВАО был принят по этому поводу первым секретарем обкома партии В. Григорьевым. К сожалению, обещанной реакции не последовало, а самого Тюленева освободили от занимаемой долж-

ности командира 8-го летного отряда. Дело об увольнении в настоящее время находится на рассмотрении в народном суде, который и скажет свое слово справедливо оно или нет.

—28 октября т. г. я вместе с депутатом облсовета побывал на приеме у и. о. председателя облисполкома тов. И. Дроздова, —говорил Владислав Николаевич, —мы добиваемся создания комиссии по оценке деятельности администрации ВАО, потому что с 1 января 1992 года приказом Министра гражданской авиации № 171 от 19.07.91 г. «О переводе структурных единиц Белорусского управления гражданской авиации на статус государственного предприятия «Витебское авиа-

предприятие также станет самостоятельным, однако для этого перехода нет нормальных условий. Вместо того, чтобы решать главную задачу аэропорта—перевозку пассажиров, наше руководство пытается решить все проблемы с помощью создания малых предприятий: то обсуждаются безумные проекты по созданию кирпичного завода, то собираются создавать автомастерскую, смешно говорить, ходят слухи, будто даже мы будем заниматься разведением лошадей. Кроме того, есть попытки на территории аэропорта устроить пункт проката видеокассет (интересно только, кто же будет за ними так далеко ездить), еще нас хотят заставить заняться лесообработкой и т. п.

Если руководство будет и дальше работать как «работает» сейчас, то дело кончится тем, что в 21 веке местные самолеты вообще не будут появляться в небе над Витебском...

Жаль, если предположения Владислава Николаевича Тюленева действительно подтвердятся. Мы можем построить еще 20 амфитеатров и 40 новых Домов культуры и техники, потратить на это миллионы, но никогда Витебск не станет по-настоящему цивилизованным и культурным центром Беларуси, если лицо города—аэропорт будет похож на избушечку, а высококлассные летчики начнут на взлетной полосе пасти лошадей. Громко сказано? К сожалению, нет. Подумайте над этим.

Александр ПУКШАНСКИЙ.

У памяшканні Віцебскага РДК адбылося чаргове пасяджэнне гарадскага аддзялення Беларускага Народнага Фронту. Сябры БНФ прааналізавалі работу ўстаноўчай канферэнцыі па арганізацыі камуністычнага руху.

Адносна святкавання 7 лістапада было вырашана не пра-

водзіць альтэрнатыўных мітынгаў ці сходаў, паколькі дазволу на іх правядзенне ўпершыню папрасілі прадстаўнікі сацыялістычнага выбару з камуністычнай перспектывай.

Другім пунктам разглядалася пытанне адносна ўстаноўкі асвяняцонага уніяцкага крыжа на Успенскай горцы, якая

з'яўляецца не толькі месцам жудаснай смерці Ізафата Кунцэвіча, але і месцам, якое ўспелена касцямі сталінскіх ці фашистскіх рэпрэсій.

Канчаткова, адзначылі сябры БНФ, пытанне з устаноўкай крыжа высветліцца на чарговым пасяджэнні. Трэба паглядзець і на рашэнне гарадскіх улад, якія не дужа задаволены

Выказали засцярогу

У Наваполацку і Полацку 90 працэнтаў прызыўнікоў пажадалі, каб іх служба праходзіла ў Рэспубліцы Беларусь. Аб гэтым сказаў старшыня Рады Наваполацкага аддзялення БНФ на рэгіянальнай канферэнцыі БНФ «Адраджэнне». Дэлегаты канферэнцыі выказали засцярогу, што лёс юнакоў канчаткова вырашыцца ў абласнім цэнтры, куды яны будуць адпраўлены з раённых цэнтраў, калі іх жаданне не будзе ўлічана. Таму трэба сябрам БНФ і іншым грамадскім арганізацыям у Віцебску прапрацаўваць у абласніх прызыўных камісіях.

М. САЎКОУ.

А может не достает вермута?

Ответ автору анонимного письма «Нет на Вас товарища Сталина!»

Послушай, ты режимное проклятие! Да, мы, демократы—очень редкие цветы этого режимного общества. Нас надо оберегать. Но среди таких, как ты, мы должны защищаться.

Насчет Карабаха и Осетии—создали эту проблему. Это всё, сталинская бацілла в действии, чтобы сохранить власть и кормушку. Это создают конфликты, чтобы действовать по Сталину: разделей и властью.

Так что надо думать, если ты еще можешь думать, если у тебя есть еще мышление. А может тебе недостает вермута в магазинах? Из-за этого многие сейчас недовольны.

А. ФРОЛЕНКО,
бывший крановщик, инвалид. гор. Витебск.

Ужо аднойчы арыштаваным крыжом.

Трэцім было пытанне аб асэннім воінскім прызывае. Вырашана паслаць сваіх прадстаўнікоў у ваенныя камісарыяты і правесці адпаведную

тлумачальную работу сярод юнакоў а неабходнасці вайсковай службы на тэрыторыі Рэспублікі Беларусь.

Чыць і раіць:

—Вазьмі што-небудзь у дарогу.

Кінуй Базыль вокам па двары, а што

узяць, калі з маёмасці ў яго дух ды пятух.

Валяўся кала плота кусок рэйкі, што сыша старэйшы з будоўлі века прывалок, дык укінуў Базыль ту ю жалязку ў вазок, з дзёткамі развітаўся, жонцы кулак паказаў, трымай, маўляў, баба, язык за зубамі, лейцы тузануў, на каня гукнуў: «Но, конік, трывай у кар'ер з месца чаши аж да Брэста».

Яму і певен на ўдачу заспываў.

Паганяе Базыль канька, і сам сабе новую песеньку напявае:

Госпадзі Ісусе, на Захад я нясуся, А хто коніка не мае, пехатой туды шагае...

Толькі рана ён узрадаваўся, бо у Брэсце завяз, як кулак у цесце. Там ёць мост праз раку Буг, які служыў сцерагуць у дзве. Адзін з нашага чаргага ў трывадлы, дык з нашага чаргага ў трывадлы, сім міль і два рады выстраілася. Ганцоў тут з усіх канцоў і ад цараў Хмеля, ад Гароха і ад іншых патроху. Хто чаргага толькі заняў, ад радасці скача, а хто сем сутак прачакаў—плача ды перад служыўым шапку здымает, каб на той бок ракі хутчэй пусціў, бо у Брэсце ўжо ні легкі, ні сесці, ды і няма чаго есці, а вось у польскім Плоцку—ядуць з Амерыкі клёцкі.

Таптаўся Базыль суткі, другі... каб не умей дрыжаць, то і замёрз бы, але на сёмы дзень служыўы вароты перад ім адчиніў і пытаетца:

—Хто ідзе?

—Гэта я, Базыль.

—Які такі Базыль?

—З-пад Віцебска, дзе жыць цяпер... можна, калі не тужыць. Але ж як не

З рабочага пасяджэння БНФ

Пётр СІНЯЎСКІ

ЗАЛАТАЯ РЭЙКА,

або Як разбагацеў Базыль

(СЕННЯШНЯЯ КАЗКА-БЫЛЬ)

га зразумець не магу. Гэтульку народу некуды прэ, хоць ты вілы ўбок, ды за імі следам у скок падавайся».

А бытл тое людзі з Віцебска, дзе жыць цяпер... Эх, самі ведаеце, як на Урванскай вуліцы. Бегаюць па ёй гараджане і

пытаяюцца адзін у аднаго: «Таварыш, талон* атаварыш?» Словам, у кішэні ў іх талоны і гроши, а ў краме—адны галоши. Таму і рушылі з вялікага горада хто турыстам, хто аферыстам у той бок, дзе сонца садзіцца.

Убачыў Базыль на гасцінцы і колішняга суседа Саўку, які ўжо даўно кінуў касціца траўку, па Віцебску ашываўся і ў таварышы праобраўся. І пытаяюцца ў яго:

—Куды ж гэта, браток Саўка, навастрыўся?

—За злотымі,—кінуў той на хаду.

Пачухаў Базыль патыліцу і кажа сам сабе: «А чаму б мне таксама за тым золатам і не паехаць? Надзену на каня хамут, ад кута ў кут, і зноў тут...»

Рынуў ён вілы, граблі вобзэм, канька ў аглоблі ўшчаміў... А тут, бачыць, жонка з дзёткамі з хаткі высыпалі.

—Ах ты, шулды-булды, гарохавая каша, зноў да шклянога вадзянога галаву тлуміць сабраўся. А хто ж за цябе кароўцы сена накосіць, у паветку наносіць?

—Э, Агата, сёння свая гаспадарка-хата—страта. Хай старшыня цяпер паарэ, брыгадзір пакосіць, а розум і чэсць у іх есці папросяць. А я паеду туды, дзе заўтатыя жалуды.

Агата бачыць, што мужа не перайна-

Жыць па праўдзе трэба і сакратару...

«Беларуская ніва», «Народная газета», «Віцебскі рабочы»... Гэта, магчыма, даволі няпоўны пералік перыядычных выданняў, якія апубліковалі матэрыялы аб падтрымцы ГКЧП Талачынскім райкомам партыі. І, ў прыватнасці, яго першым сакратаром І. М. Бобышавым, супраць якога ўзбуджана крымінальная справа.

Іван Міхайлавіч не згодны з адвінавачаннямі ў яго адрасе, абы чым сведчыць апублікованы ў мясцовай раённай газете «Сцяг Ільіча» за 19 кастрычніка матэрыял «Людзі павінны ведаць праўду». Такая ж публікацыя з'явілася і ў «Віцебскім рабочым» ад 26 кастрычніка.

«Жыць па праўдзе, рабіць па справядлівасці, паважаць людзей,—піша І. М. Бобышав.—гэтыя простыя ісціны я добра засвоіў з

дзяцінства і заўсёды ім быў верны... Я ніколі не прычыняў людзям зла, не перакладваў цяжкасці на чужых плечы, і гэта могучы пацвердзіць усе, хто працаў рагам са мной. Будучы сакратаром райкома, рабіў усё магчымае, каб абыяднаваць людзей і вырашыць іх проблемы, ствараць спрыяльнную астаноўку ў працоўных калектывах. На рахунку райкома німала добраў і карысных спраў...»

Таварыш Бобышав заклікае не распальваць варожасць, не праследваць за перакананні, не падзяляць людзей на сваіх і чужых, на сяброў і ворагаў. А як тады назваць яго тэкст, разасланы па пярэвіках (сем старонак машынапісу) у падтрымку ГКЧП. Ен жа патрабаваў рашуча даваць адпор «дэмагогам і палітычным авантуристам». Як і па якой прыкмете, не ўлічваю-

чы перакананні іншых. ён раздзяляў людзей на праўдных і авантуристы?

Я змог парушыць арг. 9 Закона БССР «Аб асноўных прынцыпах народадаўладдзя» і праводзіць нараду з супрацоўнікамі РАУС па падтрымцы ГКЧП у 8.30 раніцы?

Як пасля таго, як праваліся пераварот, ён змог стварыць і лжэпастаравое бюро РК КПБ 22.08.91 і датаваць яе за 19.08.91?

Здзіўляе, што ў матэрыяле І. М. Бобышаву ні слова не сказаў пра партыйна-бюрократичную наменклатуру, якая прывяла нашу краіну да палітычнага і эканамічнага краху. Усім жа зараз добра вядома пра памылкі, якія дапушчаны партыяй. І прыпыненне яе дзейнасці зусім заканамерны вынік.

Выходзіць, па І. М. Бобышаву, партыя павінна жыць і працаўваць, працягваць сваю ганебную дзейнасць? Ці ні што гэта іншае, як своеасаблівая абарона свайго мундзіра?

**A. СТАРАСЕЛЬСКІ.
г. Талачын.**

— абяруць сваіх «прэзідэнцікаў»

У «добрая» застойныя часы партыйныя чыноўнікі заўсёды з поспехам выкарстоўвалі глыбінку (раённыя цэнтры, вёскі), каб працягнуць сваіх предстаўнікоў у органы дзяржаўнай улады розных узроўняў—пачынаючы ад раённых, гарадскіх, абласных і асабіста у вышэйшы—Вярхоўны Савет быўшай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі.

Прыклады не патрэбны—яны ў кожнай глыбінцы.

Так, у глыбінцы, яны заўсёды адчувалі сябе як рыба ў водзе. Паабяцаюць заасфальтаваць гэту вуліцу, адрамантаваць той дом, або магазін «Тавары паўсядзённага попыту», або паабяцаюць дырэктару саўгаса, прадпрыемства, або старшыні калгаса «сверх лімітаў» падкінці запчастак для трактароў. Запу́ніцца сялян, што своечасова будзе завозіцца хлеб у краму і гэтак далей...

Як быццам гэтыя шматлікія балячкі не трэба было вырашыць і немагчыма было вырашыць да выbaraў!!

І жадай або не жадай, а прыходзілася бубулям і дзядулям «кляваць» на гэтую прыманку. І асабіста дырэктарам саўгасаў, прадпрыемстваў, і старшыням калгасаў! Паспрабуй дырэктару не сагітуй сваіх падначаленых, дык сапраўды гэты чыноўнік, «слуга народа», пасля няўдачы яго выbaraў, не аддасць нават тое, што даўно трэба было аддаць вёscы. А раптам з пасады яшчэ здыме?

Вось такі надзейны механизм выбараў працаўнікаў на шматвялікую чыноўную рацэ.

А калі яшчэ дадаць выбараўчыя камісіі пад іх кіраўніцтвам! Амал 100% удачы. Таму я звяртаюся да ўсіх яшчэ зусім маладых дэмакратычных сілаў: рухаў, новых партыяў, усіх сумленных грамадзян Рэспублікі Беларусь. Давайце думаць разам, каб іх быly «надзейныя механизмы» на наступны раз не спрацаўваў! І галоўнае —нешта рабіць. А то быўшы партыйныя чыноўнікі абяруць зноў для нас сваіх малых вялікіх «прэзідэнцікаў».

Піліп БЫСАЎ.

тужыць, калі трэба жыць.

—За мяжой быў?

—За Мяжой? Гэта што за Бабруйскам? А то як жа! У сваці ў Язярышчы быў, мёд піў, арэхі трушчы...

А тут падышоў начальнік служыўага і кажа:

—Добра трахані яго, калі не першы раз за мяжу едзе.

—А што ў яго возьмеш,—у возе асмаленая гула, салома, кнут, ды сам туц. Давай, давай, прайзджай...

Пераехаў Базыль тую мяжу, уздынью з палёткай: «Шэдлам, шэдлам, ледва дайшоў. Цяпер для парадку трэба пад бярозай сесці, кісялю з'есці перад пана-мі, перад каталікамі».

Так і зрабіў. Хлябэе Базыль кісель і па баках глядзіць, дзівуеца. Што край, то і звычай, кірмаш тут у любое месца—хочу ў свёntа, хоць у пёntак. А вунь і свае гарадоцкія, ды дубровенскія карабейнікі з вялікімі мяхамі перад ляхамі радком калія плota выстрайліся, тутэйшаму народу кланяюцца, тавары свае прадаюць. Ды якія!

Хоўра прадае коўдру,

Агафон—саксафон,
Варвара тульскія самавары,
Янка да піцця шклянкі,
Савелка—з-пад палы гарэлку,

6 лістапада 1991 г.

Адарка—тарку
Хіма—зубную пасту з Хіны
Мілька—шпількі.

Заблоцкі і тут на мыле зарабляе,

А Аўсей за ўсіх хітры—прывалок наве-

сы ды замкі да дзвярэй.

Словам, такога дабра Базыль і на По-

лацкім рынку ў апошні час не бачыў.

Ды ўжо так бойка яны скарбы свае прадаюць, у кішэні мільёны кладуць, аж Базылю зайдзросна стала. Вось Якуб ужо грошай добра наскуб. Атрох зарабіў на трох. А Базыль глянуй на салому ў возе, на пугу і... нос на квінту павешаў.

А як збыўши сваё, савецкае, сталі купляць штаны ды боты турэцкія, курткі з Італіі па талі, Базыль і зусім духам паў: «І тут не для ўсіх вароты пірагамі заткнены!» і яшчэ адна назвалі Базылю чакала: у каньку падкова прахудзілася і адвалилася. Як цяпер такі свет, назад дадому мераць?

Павёў ён каньку да польскага кавала.

—А куды пан едзе?—пытаецца каваль.

—За золатам.

—Як гэта?

—А вось так.

—Нема, пан, жалеза, не магу зрабіць падкову.

—Жалеза? А вось, цэлы воз...—Паказвае Базыль на рэйку.

—А цо то будзе?

—Эта сын з БАМе прывалок, казаў, кусок ад рэйкі, якую апошніяй там укладвалі.

Вочы ў паляка загарэліся, сам сабе думае: «Ці Базыль шалёны, ці навядзены, бо на золаце сядзіць і за золатам едзе. На тым жа БАМе апошнію рэйку залатую ўкладвалі!»

—Слухай, пане Базыль, зраблю я табе падкову, але што ад рэйкі застанецца, тое маё!

—Не,—кажа Базыль.

—Чаму, пане?

—Сам не ведаю.

—Пяць мільёнаў злотых даю.

—Не,—б'е ў хамут Базыль.

—Пан блёкату абъядл. Ладна, дзесяць мільёнаў твае!

На тым і пагадзіліся.

Радуецца Базыль: каму па каню, а мне па два. Будзе цяпер і голаму за пазуху. Выправіўся ён у Варшаву на кірмаш. Конь залатой падковай цок-цок-цок, а Базыль новую песеньку пад вус напявае:

Рускі, немец і паляк танцавалі кракавяк...

Толькі на варшаўскім базары разгубіўся Базыль: а што ж купляць? Але махнүў рукою на памады заморскія ды купіў рэчы такія, якіх у Віцебску не знойдзеш.

У Тадоры—да лапцей аборы,

У Хоўры набыў коўдру,

У Адаркі—тарку,

У Мількі—шпількі,

У Саўкі—да бульёна прыпраўку,

А ў Савелкі... бутэльку гарэлкі...

Гіўны воз Базыль дабра наклаў, скажаў панам-католікам давідзеня, з тым і дамоў рушыў.

* Талон—невялікі кавалак паперкі з печаткай мясцовай улады; заваёва Вялікага Каstryчніка. Маючы гроши і не маючы талона беларус-пакупнік у 90-х гг.—XX века не мог набыць тавар у савецкай краме; у 1991 годзе—таксама не мог набыць нічога, але ўжо маючы і талоны, і гроши.

ВИНОВАТ ЦАРЬ—БАТЮШКА

По мере продвижения ко все более развитому социализму с наших прилавков стала исчезать обувь. Может быть, ее закупили западные капиталистические акулы и обули своих безработных? Или это напрямую связано с уходом с политической арены руководящей и направляющей? Вопрос обувки тоже был в поле ее зрения.

А может быть правы наши обыватели, что во всем виноваты демократы. Все, что было, раскупили и создали дефицит. И только с одной единственной целью: подорвать безграничную ве- ру народа в КПСС. Это же надо! 73 года производили и за каких-то 6 лет раскупили.

А намедни в автобусе от одного старика с дореволюционным стажем жительства услышал: вся беда от царя-батюшки. Он мало обуви оставил, а большевики не проявили хозяйствской рачительности—вот и кризис наступил.

Как бы там не было, а в нашей жизни простых смертных появилась еще одна (какая по счету) проблема. Новой обуви не сыскать, легче жар-пищи найти, а старую обувь починить негде.

Как говорил великий актер: кроксворд—реклус.

На днях я взял свои поношеные штиблеты и понес в ближайшую мастерскую № 16 по ул. 1-я Бядули. А там объявление: в связи с болезнью рабочих обувь временно в ремонт не принимается. Значит здесь делать нечего, пока мастера не поправятся. Болезни людей при отсутствии лекарств в наших аптеках могут превратиться в проблему «с длинным хвостом». Так что, босиком по снегу ходить?

В мастерской № 2 по ул.

Димитрова тоже объявление: «Извините, временно приема нет, только выдача». По форме вроде вежливо, а по сути—как в душе плюнули. Интересуюсь у работников, что значит временно. Слышу в ответ: «Мы на ноябрь месяц набрали рабочих». Так что? Просить Бога перенести зиму на месяц? Или может быть начать составление списков очередности как на товары повышенного спроса?

Иду с надеждой с мастерской Дома Быта по улице Космонавтов. Приёмщица говорит: «Вы что не видите, что мы закопались?» И, действительно, огромная гора обуви. В пору принимать социалистическое обязательство: пятилетку за два года. Правда, есть еще один выход. Его успешно используют все цивилизованные страны.

Вот уже больше года так называемые демократы кричат, где только можно: надо переходить к малой приватизации в сфере услуг и торговли. Да где там. Разве услышат те, у кого паралич слуха, катаракта зрения, а руки только

ЗНОЎ У КАМУНІСТЫЧНЫ РАЙ?

Як бачна, камуністичнай партыяй Закон органаў Савецкай улады аб прыпыненні яе дзеянасці, адкрыта ігнаруеца. Па ўсіх рэгіёнах Беларусі яна распачала арганізацыйны рух ДСП.

Што можна сказаць аб устаноўчай канферэнцыі ў Віцебску? Фармальна яе склад налічваў 85 чалавек, куды ўваходзілі і людзі, якія прыйшлі, каб убачыць, хто з'яўляецца ініцыятарам таго руху. Эта частка складалася з прадстаўнікоў БНФ, БСДГ, гарадскога забастоўкі, іншых дэмакратычных пльняў.

Асноўную масу зацікаўленых складалі быўшыя партыйныя функцыянеры (амаль у поўным складзе ідэалагічны аддзел АК КПБ разам з сакратаром І. Навумчыкам), ды апора партыі —падманутыя ветэраны.

Ініцыятары аргкамітэта неакрэслена выкасалі сваю мэту. Але бачна, што яны — у альтэрнатыве да ўсіх партый і рухаў, у тым ліку і да многіх законаў, якія прыняты наш Вярхоўны

Савет. На іх думку, ніхто не клапоціцца аб народзе, але яго сацыяльная абароненасці, а толькі піхаюць працоўных у яму галечы і жбакраўця. Але ж, хто не даваў самай масавай КПБ абараняць народ раней? Хто распладзіў падпольных заводчыкаў і мільянеруў? Усё ж гэта зроблена ў час найвышэйшага аўтарытэту партыі, калі актыўна стваралася партыйна-гандлёвая мафія, якая і сёння на тых жа пасадах.

Вядомы Чыкін, сакратар Менскага гаркома партыі, ён жа рэдактар газеты «Мы и время» аказаўся тут як тут, бо прадстаўляў ужо рэспубліканскі аргкамітэт, Дагматычна і нудна ён распавядаваў аб тым, як «асчастлівіць» народ, што нават з залы яго праслі прыпыніцца.

Хоць рух і збіраеца абараніць рабочых, але ж, калі выступаў працоўны чалавек з будтрэста № 18, яго перапынялі, не давалі слова, выкryвалі, што ён збіраеца сарваць канферэнцыю. Чыкіну прыйшлося праглынуць ад яго пілюлю,

калі было выказаны, як ён дзейнічае ў якасці рэдактара. Калі адзін з рабочых паслаў пісьмо ў яго газету, то Чыкін накіраваў пасланне да дырэктора. Чалавеку, які шукаў справядлівасці і хацеў выказаць сваё слова, было зроблена адпаведнае «вливанне на ковре».

Рух у сваю праграму не ўнёс нічога новага. Усё ўжо даўно і лепш акрэслена іншымі партыямі. Зразумела адно, камуністы збіраюцца на нястачах народа выехаць пераможцамі на выбарах. Якія іх метады, агульнавядома. Заклікаючы па-фарысейску да згоды, яны ідуць на адкрыту канфрантансу ў грамадстве. Але ж за гэтым можа стаяць людская кроў...

«Нельга павярнуць гісторыю назад, нельга адысці ад сацыяльна-гандлёвага выбара з камуністичнай перспективай», — сцвярджалі выступаючыя. Я таксама з гэтым пагаджаюся: гісторыя развіваецца па біялагічнаму закону жывога арганізма. Яе нельга штучна накіраваць у нейкім надуманым напрамку. Таму наша гісторыя і супраціўляецца на працягу 74 гадоў, і гэта будзе заўсёды. Паколькі ў 1917 годзе яе насыльна і жорстка павярнулі назад.

НАЗІРАЛЬНИК.

НЕ СТАРАЙЦЕСЯ—НЕ ПАДМАНЕЦЕ!

26 кастрычніка гэтага года, як і ў іншых гарадах рэспублікі, адбыўся сход прадстаўнікоў ініцыятыўных груп вобласці па стварэнню руху працоўных Рэспублікі Беларусь «За дэмакратыю, сацыяльны прагрэс і справядлівасць». Ініцыятарамі руху з'яўляюцца прадстаўнікі ЦК КПБ Школьнікай, Мікуліч, другі сакратар Менскага гаркому і кіраунік палітклуба «Камуніст» В. Чыкін, а таксама кіраунік ветэранскіх арганізацый. У нашым горадзе ініцыятарамі правядзення сходу сталі сакратар Кастрычніцкагарайкаму П. Лосіч, былы ідэалагічны работнік таго ж райкаму Л. Саратокін, былы кіраунік дому палітасветы АК КПБ А. Родзік, малады камуніст А. Макараў і іншыя.

Калі адкінуць камуфляж, то бачна галоўная мэта ствараемага руху: захаваць далейшае панаванне кампартыі над народам. Мне, рабочаму, было сумна слухаць новыя ўпэўніванні быльшых апаратчыкаў, што з зыходам з палітычнай арэны КПСС у простых людзей не засталося заступнікаў, і вось, нарэшце, яны адшукаліся. Зноў са сметніка гісторыі былі выцягнуты лозунгі кшталту «Абаронім ідэі сацыялізму», хоць ніхто не ведае, што такое сацыялізм.

Партфункцыянеры і пенсіянеры, што складалі большую частку ўдзельнікаў сходу, адваргнілі права чалавека працы на ўласнасць, у тым

ліку і на зямлю. Народ зноў збіраюцца карміць праз калгасы і саўгасы, у большасці з якіх амаль не засталося працаўніцтва.

Сённяшніе цяжкае становішча ў краіне зноў рабілі спробу звязаць са з'яўленнем дэмакратыі, пры гэтым «забываючы», што на гэты час 90% народных дэпутатаў ўсіх узроўняў — камуністы, як і кіраунікі ўсіх рангau.

Не ўпаміналі шаноўныя змагары за спрадвядлівасць і тых, хто купляе на прадпрыемствах па нізкай цене валюту для сваіх дзяяцей і пры дэфыцыце будматэрыялаў будзе шыкоўныя дачы.

Дык можа хопіць на сёння так званага «клопату» аб простым чалавеку з боку кампартыі. Надакучыла ўся гэтая балбатня, няўжо не зразумелі гэтага ініцыятары новага руху з прамоўой Сідзенкіна, Мартыноўскага, Мацвеева.

Не дадзім сябе яшчэ раз абліваніць, будзем жыць сваім разумам, ды так, каб з нас не смяяўся ўвес свет і не пасылаў нам у дапамогу аб'едні ды абносі. Няўжо ў нас няма чалавечай годнасці даказаць, што мы не быдла?

Вось з такімі думкамі вяртаўся я дамоў з гэтага сходу.

**М. ШПАКОУСКИ,
машиніст лакаматыўнага дэпо «Віцебск».**

Організаторы к проведению сабрания подготавіліся хорошо, і провели его как і планировали. Места в президиуме занялі назначенные партрабочнікі. Вот так сразу, в начале сабрания, пошли і сели за прывычны ютній стол.

Ведучий объявіл: «Критика не допускается!» Это было предупреждением представителям БНФ і БСДГ. И не допускал. Тех, кто пыталіся выразіць «особое» мнение, прерывал уверенно, не стесняясь, по-большевіцкі. Выступіць от БНФ В. Плещенка дали возможность только после неоднократных требований рабочего-коммуниста предоставіць трибуну и «кінакомыслящым». Вот этот рабочий-коммунист действительно выражал интересы рабочих. Парційцы же проводілі мероприяціе. Одобряли, принимали, выбиравілі, постановляли — все как в быльые времена.

Программа и имена организаторов движения показывают, что ДСП фактически является преемницей КПСС — КПБ. Чего стоит только одно заявление: не допускать в движение тех, кто не придерживается социалистического направления. Все выступавшие употребляли слово «бороться». С кем, за что? Работать надо, а не бороться. Ведь уже 70 лет боролися. Теперь бы жить людям нормально дали!

**К. САВУНЕВІЧ,
член БСДГ**

ВСЕ БЫЛО ПО-БОЛЬШЕВІЦКИ

СУД—НЕ СУД, І ЎЛАДЫ—НЕ ЎЛАДЫ

Наша сем'я (муж — М. А. Юрчанка) стаяла на чарзе на паляпшэнне жыллёва-бытавых умоў на Віцебскім вопытна-эксперыментальнym завадзе пад № 4 з 3.12.1979 года (дырэктар Л. В. Станкевіч).

У верасні 1990 года быў зроблены абмен кватэр для завода з раёна ДСК на Маскоўскі праспект, і ордэр на жыллё атрымаў А. В. Пушкароў, што супярэчыла жыллёваму заканадаўству. Рашизнем Кастрычніцкага раённага, а затым абласнога судоў, ордэр, які выдалі і быў прызнаны неса-

праўдным, але 26 сакавіка 1991 года т. Пушкароў засяліўся ў кватэру.

Мы звяртаемся ў гарыканком. За падпісам першага начальніка старшыні выканкама В. К. Лапінскага накіроўваецца растлумачальны дакумент дырэктару нашага завода, а таксама старшыні прафкома А. Т. Паўлюкевічу і старшыні абласнога аўяднання прафсаюзаў Л. В. Роганову, дзе ўказаваецца аб дапушчаным парушэнні жыллёвага заканадаўства, якое ўстаноўлена судовыми органамі. «Вашы дзеянні,

—заяўляе В. К. Лапінскі,— па пераносу чарговасці М. А. Юрчанкі не могуць быць правамернымі, бо гэта ні што іншае, як адкрытае праследванне чалавека, прыцясненне яго правоў.

Рэкамендуем Вам у бліжэйшы час пераглядзець вышэйвыказанае пытанне і рашыць яго ў адпаведнасці з жыллёвым заканадаўствам.

Аб прынятым рашэнні ін-фармуйце выканкам гарсавета да 10.09.91 г.»

Аднак, і рашэнні суда, і рашэнні савецкай гарадской ула-

ды па-ранейшаму ігнарующа дырэкторам і прафкомам завода. Той жа лёс напаткаў і дакумент Рэспубліканскага камітэта прафсаюза рабочых электрастанцыі і электратэхнічнай прамысловасці, у якой дырэктару ўказвалася на «неабходнасць тэрмінова прапанаваць А. В. Пушкарову вызваліць незаконна занятую кватэру, і ў выпадку адмалулення звярнуцца ў пракуратуру для прымусавага высялення».

Ды толькі, як кажуць, воз і сёння там. Прывабны дырэктар чалавек жыве ў кватэры, а мы абавім парогі савецкіх устаноў, судоў, якія не могуць нам дапамагчы, хоць і ўжоўна бачаць несправядлівасць у дачы-

ненні да нас.. Факт супрацьзаконнага засялення кватэры па «леваму» ордэру даказаны, але прывесці яго ў адпаведнасць з жыллёвым заканадаўствам пакуль што не можа ніхто. А вось таго, што майго мужа, які 27 сакавіка імкнуўся спыніць заувагамі незаконнае засяленне кватэры, пабілі, і ён трох месяцаў ляжаў у бальніцы з закрытым пераломам носа і ўшыў галайнога мозга, увогуле як і не было.. Факт побояў людзімі з кампаніі Пушкарова даказаць было немагчыма, бо не спадзяваўся мой муж, што яго паб'юць, таму і сведку не прывёў.

**Сям'я ЮРЧАНКАЎ,
3-я Нова-Астровенская, 8.**

6 лістапада 1991 г.

НЕСКОЛЬКО СЛОВ О СЕБЕ

Перед «Выбором», как перед стеной между двумя державами, столбами вкопанными не стояли, давно хотелось припасть к роднику в нашем Приднестровском крае и напиться-умыться водой живой, чтобы душу исцелила, пелену с глаз сняв. Только вот сила-энергия поизрасходовано на постижение-зубрение печально известных миру учений-мучений о том, «как мы жили и боролись» за светлое будущее всего человечества. На поверку и вышло: боролись лихо, а жили «свободно», но тихо. Так и проморгали-не увидели: король-то наш Карл голый, а свободу, наоборот, в железные (в клеточку) доспехи пламенные патриоты Родины нарядили весьма искусно. Оттого многие и думать забыли, что есть вольная воля по сути своей глубинной. А когда из Российского Белого дома на блудечке с известной каёмочкой нам свободу многострадальную преподнесли, одни её спокойненько вместо подушки на кровать швырнули, объявили себя независимыми—и все дела. Как и в нейлоно-неоновые старые добрые времена, спать-дышать вольно, телу легко и весьма удобно. Другие же типа нас, беспокойных журналистов, дурью-совестью маются: как же теперь на дорогах конных армий, удалых, в куртках кожаных с чужого плеча, совкомандармов, их, нашу славянскую вольницу и независимость, отыскать, а отыскав—наглядеться-постичь, что они есть такое. А вот после этого можно и другим читателям о них дифирамбы петь.

Написал я эти строки и вспомнил древнерусского автора, который повесть свою начнал исповедальным самоочистительным вступлением: «Я, жалкий и многогрешный, недалекий умом, осмеливаюсь описать житие...». Честный был человек в выражении понимания ничтожности собственной перед огромным миром людей, событий, не в пример бывшим завистливо-зависимым, переспавшим ночь 19 августа 1991 года на мягких подушках, а мудрое, неторопливое на казнь утро простило всех...

Оsmeliлись и мы с помощью демократов нашего края взяться за перо газетчика-ответчика на вопросы о смысле существования в переходный период от социализма к человечеству, решительно свернув при этом с перспективно-творческого пути, завещанного нам Ильичами, имея целью открыть читателю сокровенное слово не о себе—о времени. А если не сможем разобраться-расхлебать кашу взаимопротиворечящих событий-явлений нашей пайково-талонной жизни, не вступая на стезю репортёра-добытчика ширпотреба провинциально-интеллектуального, будем стремиться с такой искренностью выплыснуть-поделиться своими сомнениями иисканиями, чтобы читатель, который умнее нас, сам увидел-осмыслил происходящее не во сне—наяву.

Искренне признаёмся,уважаемые читатели, мы все—труженики недавно созданного «Выбора»—ощутили неимоверную легкость, освободившись от балласта для творческой личности—теории и практики партийной печати. И перед нами, как и перед многими очнувшимися от сновидений, тоже появилась заманчиво простая и в то же время трудная цель: прожить жизнь по истине Бога нашего, а значит, и счастливо!

Непоколебимо уверены, что главное сегодня—это не в Гренаде, в Белоруссии землю крестьянам отдать. А еще очень опасаемся, как бы наша прославленная номенклатура КПСС—КПБ не ушла в свою колыбель-подполье и вновь не стала бороться за счастье, братство и равенство горячо любимых ею народов, несколько поколений которых она уже погребла под разрушенным ею же монастырем. Пользуясь случаем хотели бы сказать им, многократно «прославленным» бедами миллионов: снова супротив природы, товарищи, прете, нельзя на этот свет дважды с маузером в кармане прийти, отдав дьяволу душу.

Написал по поручению журналистов газеты «Выбор». Петер СИНЯВСКИЙ.

Аб заснавальніку нашай газеты

Віцебскім гарадскім клубе «За дэмакратычныя выбары»

Клуб—добраахвотнае аб'яднанне грамадзян, прыхільнікаў дэмакратычных, сацыяльна-еканамічных і культурных пераўтварэнняў у краіне, зарэгістраванае рашэннем гарвыканкама № 101 ад 11 сакавіка 1990 г.

Мэта Клуба—фарміраванне палітычнае культуры жыхароў горада, прыцягненне іх да актыўнага ўдзелу ў выбарах дэпутатаў, якія адлюстроўваюць волю і інтарэсы выбаршчыкаў, аб'яднанне намаганняў грамадскасці ў дэпутатаў дзеля вырашэння існуючых проблем.

Клуб выбаршчыкаў вывучае праблемы, якія закранаюць інтарэсы выбаршчыкаў, прапаноўвае шляхі рашэння праблем, даводзіць іх да гарвыканкама, іншых устаноў ды ведамстваў, ажыццяўляе контроль за ходам рэалізацыі сваіх прапланоў і наказаў выбаршчыкаў, садзейнічае мясцовай уладзе ў арганізацыі і правядзенні сходаў па вылучні кандыдатаў у дэпутаты па месцы жыхарства, сутрэч з кандыдатамі ў дэпутаты.

Сябры Клуба адхіляюць гвалт як сродак палітыкі, адхіляюць прапаганду расавай і нацыянальнай варожасці, шавінізму і таталітарызму.

Клуб—за раўнапраўнае, сумленнае супрацоўніцтва з усімі грамадскімі сіламі і рухамі дэмакратычнага напрамку.

На пасяджэннях Клуба могуць прысутнічаць усе жадаючыя, незалежна ад членства ў Клубе і прыналежнасці да розных партый і грамадскіх рухаў, якія дзеянічаюць паводле Канстытуцыі і заканадаўства СССР і БССР.

Пасяджэнні Клуба праводзяцца штотыднёва ў чацвер у 18.30 у памяшканні ГДК (вул. Леніна), 3-ці паверх.

Рада Клуба.

Яно адбылося ў Віцебску 368 гадоў таму назад. Толькі гара зараз завецца Успенскай. Забілі архібіскупа Палацкага, Віцебскага і Мсціславскага айца Ізрафата Кунцэвіча. Пазбавілі жыцця ўладыку, пастаўленага па законе Святой царквы, зацверджанага прывілеем караля. Здзейнілася жудаснае дзяржаўнае злачынства. У гэтае злачынства падманам было ўцягнута жыхарства места Віцебскага...

У працягу савецкіх часоў высуслілівія гісторыкі і верныя памагатыя кампартыі ад Расейскай праваслаўнай царквы несумленна асвяталяі гісторыю ўніяцтва і ўвогуле беларускага праваслаўя. Яны вельмі ўдала інтэрпрэтавалі канфлікт паміж архібіскупамі Сматрыцкім і Кунцэвічам, надаючы яму ў сваіх апісаннях характар супрацьўніцтва. На Кунцэвіча пачалі навешваць усе грахі і злачынствы, якія толькі можна было прыдумаць—і што загадаў выкопаваць трупы памерлых неуніятаў, што цэркви адбіраў, і што ўвогуле душахват. Але які сэнс мае назоў «душахват»? Гэтае празванне Кунцэвіч атрымаў за тое, што ледзь не кожны чалавек, які меў размову з архібіскупамі слухаў ягоныя казанні, назаўтра дабраахвотна павяртаўся да Вуніі. Кунцэвіч ні ў кога не забіраў гвалтам цэркву. Наадварот, яго і прыхільных яму святароў пазбавілі святыняў і толькі пасля ўмшання караля вярнулі іх разрабаванымі. Кунцэвіч не ўжываў гвалту, ён усё спрабаваў вырашыць рагманасцю і спагадлівасцю. Д'ябал чалавечай цемры прагнёў крыўі.

Асноўны гістарычны документ, якім звычайна спрабуюць грунтаваць доказ жорсткасці і злачынстваў Кунцэвіча,—эта ліст канцлеру Вялікага княства Літоўскага Лявона Сапегі. Але пачытайце яго, ці мог так пісаць адзін з творцаў Вуніі на сваё дзіцятка? Раскрыццё падрабязнасцяў тых падзеяў яшчэ напе-

Забойства на Прачысьцескай гары

радзе. Але нічога не перашкаджае нам, сённяшняму жыхарству віцебскому, пакаяцца ў грахах продкаў. З гэтай нагоды грэка-каталікі (уніяты) Віцебска, Менска і Полацка ладзіліся ў мінульым годзе ўсталяваць крыж на месцы страшэннага забойства. Крыж пакутніцкі, беларускі. Віцебскія ўлады не зразумелі эйкуменічнасці гэтай акцыі і забаранілі ўканваць крыж, асвечаны ўжо уніяцкім святаром. Як заўсёды, яны пачалі граць мускуламі, нагнаўшы на Прачысьцескую гару міліцыятаў болей, чым сабралася вернікаў. У чарговы раз яны дэмантравалі сваё дубаломства і поўную адсутнасць ведаў па гісторыі Беларусі.

Пачаліся перамовы з прадстаўнікамі гарвыканкамама. Намеснік старшыні Лапінскі прагаварыўся, што загадзе тэлефанаваў экзарх Беларусі сп. Філарэт і запатрабаваў перашкодзіць крыжаўздвіжанню. Выканкамаўцы абвінавацілі уніятаў у намеры ўзбудзіць межканфесійны закалот. Прабачце, але які канфлікт можа быць ад таго, што уніяты памоляцца разам з праваслаўнымі ды каталікамі, пакаюцца ў грахах сваёх ды прудковых?

Канчаткова крыж вырашана было перанесці ў сковішча. Пытанне аўтам выносіцца на паўнамоцнае паседжанне гарвыканкамама, дзе грамадскасць прадстаўляла ігар Цішкін, Барыс Хамайда і аўтар гэтых радкоў. Па ўрачыстым твары выканкамаўца Кухты загадзі адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старане выканкам. Спадар Кухто, задзіраючы вочы ў гару, кідаў на нас позіркі трохумфата. Так яно і адбылося. Нягледзачы на нашыя грунтўныя тлумачэнні значнасці ўніяцтва для Беларусі, спробы пераканаць у эйкуменістычнасці гэтага выканкамаўца Кухты адчувацца, на чыё старан

Ліст з Аўстраліі

Падзеі за апошнія некалькі месецяў былі такімі бурлівымі, гістарычнымі, што мы не можам іх поўнасцю ацаніць,—гэта ўжо зробіць гісторыя; аднак я ведаю, што прыблізна год часу прынёс змену на лепшае беларускаму народу балей, чымсьці мадэрная гісторыя яко-гаколечы іншага народу! Я не маю дастаткова слоў, каб выказаць сваю радасць з тых поспехаў, якія былі здабытыя нашымі беларускімі патрыётамі на карысць канчатковага вызвалення Беларусі... Прыватнасцца мне,

Вельмі ўсцешаны

што прыблізна ў 1954 г. мы рабілі тут, у Сіднеі, міжнародны антыкамуцістычны паход і на мяне, бо ёсць нашага бел-чырвонага-белага сцяга, два нейкія (магчыма, падасланыя савецкай амбасадай) камуністы плявалі ды гаварылі: «Вам і тут у Аўстраліі месяца не будзе», і колькі арыштаў камуна-маскоўскія агрэсары ды іхнія мясцовых падхвоснікі рабілі за тое, што вы ўсе там, на Беларусі, неслі з гонарамі свайго нацыянальнага сцяга. А цяпер наш родны бел-чырвона-белы сцяг з гордасцю

развіваецца над Домам Ураду Беларусі і гэтым самым сімвалюе перамогу.

На маю думку, і гэта я прапаную, трэба заўсёды ушаноўваць і ўрачыста адзначаць угодкі зацверджання парламентам беларускай нацыянальнай сімволікі Дзяржаўнымі святам «Дзень Бел-чырвона-белага Сцяга і Пагоні».

У новавыйшаўшай газете «Выбар» я прачытаў свой кароткі лісток, і гэта была прыемная неспадзеўка—дык шчыра дзякую!

Алесь АЛЕХНІК,
Сідней (Аўстралія).

Пісьмо з Віллінгтона
(Графство Дербі)

Редактору газеты «Выбор»
Дорогой друг!
Приветствую Вас из Англии!
Обращаюсь к Вам со специальным предложением для Ваших читателей. Мы желаем бесплатно высыпать экземпляры легко читаемой по-английски газеты «Суун!» («Грядёт!») вашим читателям, которые напишут нам.

10 ноября—День советской милиции

Невесело, наверное, будет в этот день сотрудникам отдельного батальона патрульно-постовой службы (ОБППС), которые живут, а вернее, мучаются в стенах общежития УВД, расположенного по Старобабиническому тракту, недалеко от нового здания ГАИ.

В общежитии, предназначенном для холостяков, живут милиционеры с семьями—всего 157 человек, в том числе 35 детей. Сразу постороннего человека, зашедшего туда, поражает теснота в помещениях: семьи из четырех человек ютятся в комнатах площадью 18 квадратных метров.

По вине коммунальных служб города, которые почему-то делают всё и всегда наоборот, в здании не функционируют системы теплоснабжения и соответственно подача горячей воды. Даже электроэнергия частенько с перебоями подается в общежитие...

Безуспешными оказались попытки жильцов общежития, в основ-

Пусть Ваши читатели пишут нам

Газета «Грядёт!» помещает правдивые эпизоды из жизни людей всего мира. Она рассказывает, как Бог может помочь справиться с такими проблемами в вашей жизни, как страх, одиночество, беспокойство.

Чтение газеты также будет способствовать усовершенствованию навыков чтения по-английски. Пусть Ваши читатели

напишут нам по адресу: «Soon!», Willington Derby DE6 6BN England и подождут, пока почта дойдет до получателя.

С наилучшими пожеланиями, искренне Ваш

Тони УІТТЭЙКЕР,
пресс-секретарь газеты.

А В ОБЩЕЖИТИИ НЕВЕСЕЛО

ном женщин, привлечь внимание к своим бедам ответственных работников горисполкома и областного управления внутренних дел. Конечно, ведь до недавнего времени заместитель председателя Витебского горисполкома В. Минин не живет в таких «комфортных» условиях и ему довольно трудно понять семьи милиционеров.

24 октября жены сотрудников ОБППС вместе с детьми пришли за помощью и к начальнику управления внутренних дел облисполкома тов. Клещёнку, он обещал посетить общежитие, разобраться.

28 октября общежитие наконец-то посетили руководители УВД. Экскурсию по этажам совершила специальная комиссия, созданная для решения данного вопроса. Руководители вместе с представителями горисполкома, пришедшим в тот день, пообещали, что 30 октября в общежитии будет тепло и в кранах потечёт горячая вода.

Увы, ничего этого не произошло.

А пока болеют дети, которым негде даже поиграть в наши неброские ширпотребовские игрушки, маленькие брат и сестра спят на одной кровати, женщины стряпают нехитрую трапезу на тесных общих кухнях... Из окна комнаты можно любоваться зданием КПЗ, которое скоро будет «обслуживать своих клиентов»...

И так будет продолжаться ещё долгое время. Потому что люди, отслужившие в милиции по 10—15 лет вынуждены примерно столько же стоять в очереди на заветные квартиры. А ведь многие из них служили в Афганистане, лицом к лицу столкнулись с Чернобыльской бедой.

В УДВ облисполкома висят списки милиционеров, нуждающихся в жилье—их около трехсот. Как много и как мало, если бы городские власти по-настоящему захотели бы помочь в первую очередь тем, кто защищает нас от зла и насилия.

А. ПУКШАНСКИЙ.

Зачем оршанцу карабин?

Как вы думаете, зачем жителю Оршанского района П. карабин, охотничье ружье, револьвер, наган, две гранаты, три артиллерийских снаряда и еще кое-что из того, что стреляет, взрывается, убивает, калечит? Этот 38-летний гражданин, вероятно, впал в детство. Вспомните, все же приятно было сидеть на горшке, имея под рукой автомат Калашникова. А еще лучше—танк. Пусть игрушечные, но это пока. Каждый из нас, подрастая, был уверен, что в восемнадцать ему повесят на грудь боевой вороненый ствол.

Но сегодня правительство армии разоружает. А народ наш, как известно, с кровавого семнадцатого года указы сверху вначале переворачивает с ног на голову и в таком неудобном варианте их выполняет. В наши дни первыми стали раскапывать оружие конечно же те, кто намерен нападать на сограждан. Почему в таком случае кроткие и незлобливые должны, сжимая в кармане фигу вместе теплой рукоятки «ТТ», смотреть ковбойские картины и телевизоры о кровавых действиях уголовников, уже вооруживших Запад. Если к сему прибавить события в Нагорном Карабахе,

Южной Осетии, кровопролития Невзорова и разбежавшийся от правосудия по лесам Сибири бывший рижский ОМОН, то станет понятно, что пулемет в окне не роскошь, но и средство защиты. В этих условиях гонка вооружений среди народов СССР приобретет истинно гигантский размах.

А теперь, когда стражи порядка выполняют очередной указ свыше от изъятия у населения всего стреляющего и взрывающегося, можно не сомневаться, что победа будет за нами, как и в борьбе за право на пьянство или свободную продажу дефицитных товаров на Полоцком рынке.

Но победим мы завтра. А вот откуда уже сегодня у рядового оршанского кооператора Б. «Шмайсер»? Уж не он ли сам, или его надежный кореш вместе с парнями из отрядов «Память» потрошил места захоронений солдат минувшей войны? Гражданин Б. конечно, с нами опытом не поделился. И реклама помалкивает где, с кем и за какие деньги договориться на приобретение предмета первой необходимости. А из криминальной хроники можно только выяснить, что за 9 месяцев этого года от нас изъято около 500

единиц огнестрельного оружия. Под колпаком у старшего инспектора отдела охраны общественного порядка УВД С. Павлюкевича находятся Оршанский, Дубровенский, Лиозненский районы и город Орша.

Как свидетельствует хроника, не только скопаемые «Шмайсеры» и допотопные самопалы имеются на вооружении у оршанских безработных. «Три пистолета «ТТ», три гранаты Ф-1, 30 патронов к пистолету «Макарова» и 96 к автомату ППШ, шашка с бикфордовым шнуром...» Это арсенал только из одной квартиры. Как тут не вспомнить образ смелого и умелого нашего солдата-защитника. Ведь это он, ни кто иной вооружает население.

Что-то еще хотелось написать по поводу, но во тьме ночной услышал звуки пьяной потасовки. Выглянул в окно—стражей порядка, разумеется, не видно. Вероятно, заняты поиском оружия. Хотел было выскочить во двор. Выхватил из кармана известную фигуру из трех пальцев, посмотрел на нее и сунул на место. Боязно все же с ней ночью соваться в беспокойный народ. Решил подождать до утра... **ИНФОРМАТОР.**

Фотоэтюд А. Суркова.

Сучасны соннік

Вялікая туманнасць, нічога не бачна, няма арыенціраў, як з яе выбрацца—да выступлення Прэзідэнта краіны.

Золата, алмазы, раптоўнае багацце—пасля вялікай чаргі пашанцуе тое-сёё атаварыць на талоны.

* * *

Вас выгнали з публічнага дома за амаральныя паводзіны—да выхаду з КПСС

Вы аб'еліся ў гасцях—да павышэння цэн на прадукты харчавання.

Следующий номер газеты выйдет 20 ноября 1991 г.

УЧРЕДИТЕЛЬ:
Витебскій горадской клуб избирателей
«За демократические выборы».

Редактор
Леонід Цвіка

Художники: М. Борисов, П. Козич.
Фотографы А. Гапонова.

Макет номера В. Челнокова.
Временный адрес редакции: 210026, г. Витебск,
ул. Маяковского, 1.

Авторы опубликованных материалов несут ответственность за подбор и точность приведенных фактов, цитат, экономико-статистических данных, имен собственных, географических названий и прочих сведений, а также за то, что в материалах не содержится данных, не подлежащих открытой публикации.

Редакция может опубликовать статьи в порядке обсуждения, не разделяя точку зрения автора.

Рукописи не возвращаются и не рецензируются.

Текущий счет редакции № 200700962 в Витебском коммерческом банке («Виткомбанк»). Код (МФО) банка 405014.

Газета набрана и отпечатана офсетным способом в Витебской укрупненной типографии им. Коминтерна: гор. Витебск, ул. Щербакова-Набережная, 6.

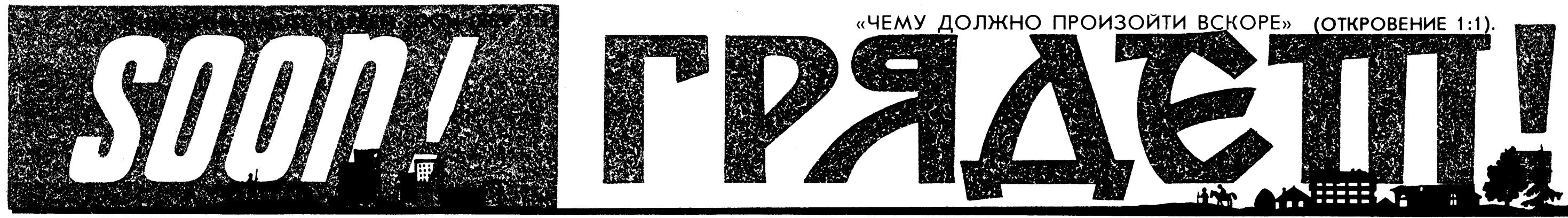
Полиграфисты: В. Корунас, Л. Волкова, Л. Дроздова, А. Каспарович, Д. Малышев, Е. Никитенко, В. Атращенок, Ж. Матросова.

Номер подписан к печати 5.11.91 г. в 17.15.

Зак 6276

Тираж 2500.

Цена 40 коп.

Приложение к газете «Выбор»: совместный христианский выпуск Британского Центра воспитания молодежи (гор. Виллингтон, графство Дерби) и Белорусской межконфессиональной миссии «Дзьвіна» (гор. Витебск).

Они хотят уничтожить меня

(Хайнг Нгор, Камбоджа)

«Если вы не уйдете отсюда, то будем уничтожены,—кричали красные кхмеры.—Убирайтесь из Пномпеня, или мы убьем вас».

Так я и вся моя семья были вывезены красными кхмерами из Пномпеня в деревню. Там кхмеры заставили нас работать в поле от зари до зари. «Вы должны также посещать занятия и изучать то, что мы, кхмеры, считаем нужным»,—говорили они. Нас били. Да, пока мы не соглашались с тем, что нам говорили, они нас били. На моих глазах мои престарелые родители были забиты до смерти.

Как они допустили это?

(Бала Кришна, Индия)

Я услышала людей, бегущих к моему дому. Войдя в комнату, они сообщили: «Твой сын умер в храме. Прямо перед очами индуистских идолов он упал замертво».

Услышав это, я зарыдала: «Почему это случилось именно с моим сыном? Почему он умер прямо в храме? Если эти божки и богини есть на свете, как они позволили моему сыну умереть перед ними?»

По своему обыкновению, я ежедневно брала с собой в индуистский храм пожертвование и молилась там. Полагала, что, если я так поступлю, то мне не придется страдать от горя. Но теперь, когда мой сын лежал мертвый в храме, я возрыдала: «Если эти статуи не смогли оградить моего сына от смерти прямо в храме, я перестаю верить в них».

Господь хранит христиан

Прошло время и однажды кто-то сказал мне: «Говорят, христианский Бог защищает христиан от несчастий». Я решила пойти в христианскую церковь и посмотреть, что их Бог делает для них. Там я узнала, как христиане испытывают поддержку их Бога.

Я решила, что буду говорить то же, что и они, и сказала, обращаясь к Богу: «Я каюсь в моих грехах. Пожалуйста, прости меня. Я верю в то, что Иисус Христос жил честной жизнью, и ему не было нужды умирать. Я верю, что Христос позволил людям убить себя ради искупления моих грехов.

И Бог изменил мою жизнь! Господь дал мне Дух Божий. Я обрела мир в душе. Моя жизнь теперь в руках Господа. Я уверена, что он оградит меня от многих напастей.

Только шесть дней

Шесть дней, а именно с 16 по 21 октября, гостями нашего города были преподаватели Всемирной Библейской Ассоциации Джон Стивенсон, Элизабет Холгейт и Линн Вейвид. Они прибыли в Витебск по приглашению Белорусской межконфессиональной благотворительной миссии «Дзьвіна».

Джон Стивенсон (по образованию он учитель химии), Элизабет Холгейт (она—профессиональный учитель теологии), являются жителями английского города Ньюкасла. Линн Вейвид (до работы в Ассоциации она была учителем физкультуры) живет в Канаде, в городе Онтарио. Все они в данное время—преподаватели отдела обучения и духовного развития Всемирной Библейской Ассоциации.

На протяжении своего пребывания в Витебске и Джон, и Элизабет, и Линн участвовали во многих встречах. Но главной их задачей было знакомство с детьми и молодежью города.

Они побывали в медицинском и педагогическом институтах, музыкальном училище, общеобразовательных школах. Они подолгу беседовали со студентами и учениками. И где бы они ни были, витебляне проявляли к ним огромный, неподдельный интерес.

В воскресенье, 20 октября, англичане присутствовали на богослужении членов церкви собрания Христова.

Очень интересной была встреча преподавателей Всемирной Библейской Ассоциации с председателем Октябрьского райисполкома Валерием Неушевым. На ней шла речь о путях духовного возрождения нашей Беларуси и Витебска в особенности.

Газета «Грядет!» выходит на французском, португальском, непальском, тайском, урду и саухи, русском языках.

Заказывайте копии газеты «Грядет!» на языке, который вам понятен.

Послав по почте этот купон редактору, вы получите газету бесплатно.

Если вы желаете, чтобы мы выслали газету вашим знакомым, напишите нам адреса и имена на отдельном листе бумаги. Для этого случая купон не используйте.

Если вы заинтересованы узнать больше о том, как обрести новую жизнь, для вас имеется бесплатный учебный курс Библии. Напишите «PLEASE SEND ME A SOON BIBLE COURSE» в нижнем отделе купона и вышлите редактору. Вы получите курс по почте.

«ЧЕМУ ДОЛЖНО ПРОИЗОЙТИ ВСКОРЕ» (ОТКРОВЕНИЕ 1:1).

Его убил израильский солдат

(Бишара Авад, Иерусалим)

«Он умер,—плакала моя мама.—Израильский солдат убил его». Вокруг нас свистели пули. Пули летели между арабами и евреями. Одна из них смертельно ранила отца...

Мне было семь лет, когда на моих глазах тело отца опустилось в землю. В тот миг я был переполнен ненавистью ко всем евреям. Без манри, босой, я бродил один по городу. Лишь поздно ночью, голодный, вернулся домой.

Но однажды мне кто-то сказал: «Пойми, и евреи, и арабы, как все люди, от рода имеют неправедный, эгоистичный дух. Каждому человеку в этом мире надо изменить свой дух». И добавил: «Иисус Христос пришел на эту землю, чтобы помочь нам обрести Дух Божий.

Христос знал, что, если Он позволит людям убить Его, то мы сможем спастись от кары за наши грехи и обрести Божий Дух».

И Богу сказал я

Тогда я решил поговорить с Богом. Я сказал ему: «Прости меня

за мою ненависть к евреям. Прости за мой эгоизм, за мои грехи. Я сознаю, что Иисус Христос умер за то, чтобы я смог получить прощение грехов моих. Позволь мне обрести Твой Дух, Господи!»

И моя жизнь стала меняться. Святой Дух коснулся меня. Теперь я не радуюсь, когда льется кровь евреев. Мне печально слышать о гибели как арабов, так и евреев.

Я переживаю, что Западный Берег и сектор Газа находятся под контролем военных. Но я говорю людям: «Не это самое главное, о чем нужно волноваться. Нас должно беспокоить то, как помочь и арабам, и евреям вырваться из пут неправедных стремлений».

Теперь я добиваюсь того, чтобы евреи и арабы сели и вместе обсудили наболевшие вопросы нашей страны. «Стрельбой друг в друга не решить наших проблем»,—говорю я.

Обретшие Дух Божий знают, как объяснить другим людям, что Господь может сделать для них.

Футболист стал другим

(Элвис Оронгве, Нигерия)

«Мы назначаем тебя капитаном нашей футбольной команды. Во время игр в других странах ты будешь нашим лидером»,—было сказано мне. Так я стал капитаном и вратарем.

Но во мне поселилась тревога. Я боялся, что со мной может что-нибудь произойти во время игр за границей. Да, каждый раз во время поездки в другую страну страхи беспокояли меня. Я опасался, что со мной приключится какое-нибудь несчастье.

Тогда я отправился к лучшему в нашей стране знатарю. Целитель принял мне кольцо и сказал: «Оно оградит тебя от всех напастей на чужой стороне». Я поблагодарили его и заплатил, не жалея денег.

Кольцо

А однажды два моих друга на вестили меня. «Мы слышали,—сказали они,—ты приобрел кольцо, отводящее напасты при поездках в другие страны. Но тебе полезно было бы знать, что существует Бог, который может защищать тебя надежнее этого кольца. Бог желает хранить тебя на чужбине».

Я долго слушал их и убеждался, что их слова были правдой. Тогда я решил, что брошу кольцо в огонь и сделай это.

С тех пор я пропутешествовал без страха по многим странам с нашей командой.

На просьбе наших читачоў

Чакае цябе Беларусь

Псалмовае прывітанне Царквы Сходу Хрысціян горада Віцебска і Беларускай міжканфесійнай місіі «Дзьвіна».

Мелодыя і тэкст самавыбраныя моладдзю з Менска. Апрацавала вершы наш карэспандэнт Яўгенія Мальчук.

Чакае цябе, наш Ісус,
І молім, прыйдзі Ты да нас.
Прыход твой уся Беларусь
Сустэрне ў прызначаны час.

Прыйдзі ў яе Ты двары,

У вёскі прыйдзі, гарады.

Жыві ў яе сэрцы, Ісус,

У грахах яе бедны народ.

Чакае Цябе Беларусь.

Засмучана моцна яна,
Нялёгкі дастаяся ёй лёс,
І колькі ўжо слёз праліла—
Пацеш яе, любы Хрыстос.

Як добра з Табою, Ісус.

Як хороша там, дзе Ты ёсць.

Адасць хай Табе Беларусь

Усе'свае песні і лёс.

Вырежьте

Газета «Грядет!» («SOON»). Бесплатно для вас

Ниже укажите ваше имя и адрес **ЗАГЛАВНЫМИ БУКВАМИ** и вышлите этот купон по одному из адресов The Editor, SOON, Willington, Derby, DE6 6BN, England или The Editor, POB 8436, Bangalore 560084, India. (только для читателей из Азии).

Ваше полное имя _____

Ваш полный почтовый адрес _____

Почтовый индекс _____

Страна _____

Пишите разборчивыми печатными буквами. Если у вас есть почтовый индекс, впишите его. _____

Перевод с английского выполнен сотрудниками Белорусской межконфессиональной миссии «Дзьвіна».

Послав по почте этот купон редактору, вы получите газету бесплатно.
Если вы желаете, чтобы мы выслали газету вашим знакомым, напишите нам адреса и имена на отдельном листе бумаги. Для этого случая купон не используйте.
Если вы заинтересованы узнать больше о том, как обрести новую жизнь, для вас имеется бесплатный учебный курс Библии. Напишите «PLEASE SEND ME A SOON BIBLE COURSE» в нижнем отделе купона и вышлите редактору. Вы получите курс по почте.

